

Josep-Maria Sala, secretari d'organització del Partit dels Socialistes de Catalunya

“Pujol desgasta al país”

En aquesta entrevista, Josep-Maria Sala passa revista a dos dels debats polítics de més actualitat: el de l'ètica i el de l'autodeterminació.

Senyor Sala, vostè que ha tingut una participació destacada en el Programa 2000, ¿quina conclusió en trau de tota la maniobra?

—Es una bona aportació del socialisme espanyol i per tant del socialisme català a l'hora de considerar que ha de ser el projecte socialista, que apareix pràcticament com el punt de referència de l'esquerra a Europa, no dic l'únic però gairebé.

—Al Programa 2000, n'hem llegit com a gran conclusió: “l'ètica és el fonament bàsic de la nostra existència política”. És obligatori avui parlar d'ètica i política...

—Obligatori no. L'ètica és una obvietat evident en la política socialista.

L'esquerra afirma clarament l'ètica en el comportament privat i públic com un dels principis bàsics. Fets individuals o fets anecdòtics per molt importants que siguin, per molt tractament important que tinguin, no desvirtuen de cap manera aquesta afirmació de la primacia de l'ètica. I de manera quasi universal aquest principi és seguit per la gent que està practicant el socialisme.

—¿El que està passant aquets dies, és un fet anecdòtic?

—Per molt espectacular que aparegui no trenca el fet que els socialistes als ajuntaments, als sindicats, a les empreses, a l'administració de l'estat, als governs autonòmics, en general estan desenvolupant la seva funció amb un esperit de servei, amb una ètica i si se'm permet amb una pèrdua d'oportunitats econò-

miques importantíssimes.

Hi ha incidents o fets de més o menys importància, que el que demostren és que hi ha persones que es poden haver equivocat, en el cas que el que s'afirma d'ells pugui ser cert. Això no trenca la coherència del conjunt.

—¿Li sembla que els mitjans informatius parlen massa d'aquestes persones que es poden haver equivocat?

—Sense voler aigualir ni relativitzar res, si ho comparem amb el que mitjans informatius de països com França, Estats Units, Itàlia o Grècia han pogut parlar sobre temes vinculats amb diners i irregu-

laritats en la gestió pública pel grau de les coses que en aquests moments es parla en el nostre país, tots som uns sants.

Per tant, aquest intent de fer veure que la democràcia espanyola pel fet de ser molt tendra, és un sistema vinculat a la corrupció, és una comparació absolutament irresponsable i a més absolutament inexacta. Comparat amb Europa, la prova del nou del comportament ètic en aquest país la passem, els socialistes i el conjunt de la societat pública.

—¿Malgrat que estiguem en plena onada d'acusacions per presumptes irregulari-

tats?

—Aquest país s'ha tornat més exigent, això és bo. Però si aquí passessin coses moltíssim més greus com les que passen en societats democràtiques avançades, no hi hauria pàgines suficients per a explicar-ho. Sempre hi pot haver gent que equivoca el camí. La societat ha de tenir els mecanismes per identificar-les, aïllar-les i aplicar el càstig o la reprovació, política o si pot ser penal, molt millor.

—¿Què li diu el nom Artur Suqué i Casinos de Catalunya?

—El que ha sortit publicat confirma absolutament el que nosaltres hem dit sobre el senyor Suqué i confirma que és un error gravíssim des del punt de vista del Govern de la Generalitat seguir donant confiança a aquesta persona per gestionar pràcticament amb règim de monopoli el joc a Catalunya. La interpretació més lleugera és que ha estat una pugna entre Jaime Sentís, el director financer de Casinos i el senyor Suqué.

Però és que Sentís no és l'única coneixença que te el senyor Suqué. També ha comptat amb el senyor Paul Baron, absolutament demostrat i comprovat, gendre d'un dels capos de la màfia corsa a França, que va ser mort a trets pels carrers de París. I Baron, representant i acompanyat de membres actius d'aquesta família, va estar contractat pel senyor Suqué a Catalunya per posar en marxa els Casinos en el moment en què van arrancar a finals dels setanta. I a més Baron contradint alguna afirmació feta amb tota solemnitat pel senyor Suqué

en la Comissió d'Investigació en el Parlament de Catalunya segons la qual ell l'havia perdut de vista Paul l'any 83 ó 84, fins suposo que encara era, està contractat com a assessor del Joc pel senyor Suqué.

És una vergonya que en aquests moments encara la Generalitat permeti que el senyor Suqué segueixi gestionant el Joc a Catalunya. És imprescindible restaurar mínimament la confiança del país en la seva institució nacional en un tema com el joc, retirant-ne el senyor Suqué de la gestió. Demanem la posada en marxa d'una nova fórmula per a les loteries de la Generalitat, que serà l'única manera de garantir que aquestes loteries puguin sobreviure, perquè en aquest moments cada vegada van pitjor, se'n venen menys perquè la gent no confia en elles. Per tant el tema del Senyor Suqué no mereix ni comissió d'investigació. Per nosaltres està molt clar qui és.

—*Hi havia una hipotètica transferència de fons de Casinos de Catalunya cap a Convergència Democràtica de Catalunya...*

—Aquest és un fet, si es confirma, tan greu, molt més que cap altre dels que han estat sortint aquests dies en els mitjans, que posa en crisi rotundament la confiança en una institució bàsica d'aquest país. Nosaltres no en podem opinar i només esperar que això no sigui cert i que qui hagi d'investigar-ho resolgui ràpid en un sentit o en altre. Nosaltres no trobaríem acceptable que hi hagués un acord entre les parts i que com a conseqüència la denúncia es retirés, seria una situació absolutament increïble. S'ha d'investigar fins al final. Creiem que ho està fent molt bé la fiscalia, investigant a fons amb independència del que els advocats puguin fer.

—*Per que li sembla que un tema, d'arrancada tan*

greu, en pocs dies ha desaparegut pràcticament de les pàgines dels mitjans d'informació?

—Aquests són una mica els misteris del sistema informatiu en el nostre país. No hi ha un tractament regular de les coses. Temes que penses que mereixerien un gran volum informatiu passen pràcticament desapareguts i temes que no saps si mereixerien sortir tenen pàgines i pàgines, com el que suposo que em preguntarà després de Juan Guerra.

—*Ara mateix, si li sembla...*

—Entra en un tipus de temes que a Catalunya no se'n parla. Està no diria que prohibit parlar-ne, però dels quals hi ha prudència i cautela extemada a parlar-ne, una mena de contenció a parlar-ne fins i tot per part dels polítics.

En el cas que demostris que els fets que estan sobre la taula són certs, en definitiva comprometen una persona, familiar pròxim d'un polític important, el vice-president del govern que fa una determinada activitat privada que en principi ningú diu que sigui il·legal, si fos il·legal hauria d'estar al jutjat. Ja ho investigará el fiscal, i ja se sancionará.

A Catalunya també tenim molts episodis funcionant, molts. En principi no dic que siguin irregulars, és l'aprofitament de cognom per fer un cert benefici en l'esfera privada. Podria fer una llista llarga, si calgués. No la penso fer perquè hem decidit a Catalunya no parlar-ne, però en podríem parlar. En el moment en que algú s'ha atrevit una miqueta a parlar ha desencadenat una mena de caiguda del cel, amb llamps..., que si s'ataca l'honor...

No hi ha una igualtat en el tracte. Si el senyor Juan Guerra ha fet algun tipus d'activitat il·legal, els Tribunals han de jutjar-ho. Crec que ha quedat claríssim que la persona de la seva família que fa

política ningú s'ha atrevit a dir que tingui res a veure amb aquest tipus d'històries ni cap tipus de col·laboració. A banda que seria absurd, perquè Alfonso Guerra, la seva manera de viure, el seu comportament i el de la seva família són absolutament exemplars. Que s'hagi requerit algun tipus d'informació em sembla bé, que s'hagi convertit en el tema que s'ha convertit, no és normal i encara és menys normal a Catalunya on no és que sigui menys notícia, és que no és notícia. Si aquí haguéssim hagut de tractar temes similars de la mateixa manera, en aquest moment no tindríem pàgines.

—Un últim tema. El debat sobre l'autodeterminació. Fa l'efecte que el Partit dels Socialistes de Catalunya no s'hi ha apuntat...

—*Crec que sí que s'hi ha apuntat.*

—*A nivell de carrer el PSC es presenta com qui s'ha posicionat en contra...*

—Nosaltres no hem estat ambigu com si que ho han estat altres. El que passa és que nosaltres considerem que aquest és un mal debat, un debat que no correspon i que no és bo per al país, ni per a la consolidació del país. El que no té cap sentit és estar permanentment amb el tema.

—*¿S'han equivocat els que han llançat el debat?*

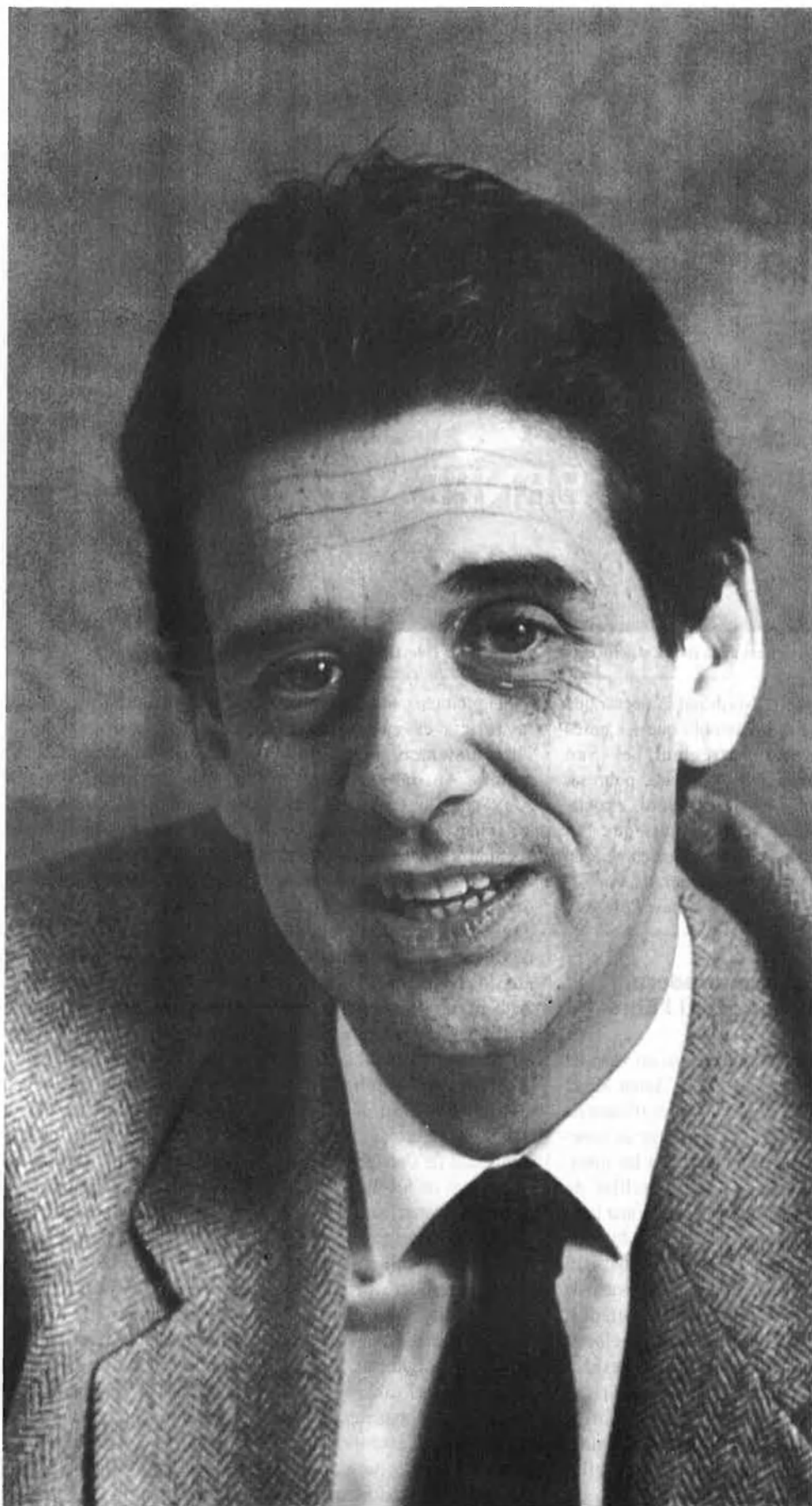
—La posició absolutament equivocada és la de Convergència, perquè és el partit que governa Catalunya i qui governa ha de ser molt responsable. En aquests moments plantejar un debat sense donar-li cap tipus de sortida, que estrictament respon a aquesta manera de fer de Convergència, de tirar la pedra i amagar la mà, com el nen que està a l'escola i quan la senyoreta el mira diu "jo no he sigut", potser es pot fer amb la xiulada a l'estadi, o amb el portaveu del Partit Popular, Vidal Quadras, o amb el tema del Comitè

Oímpic Català..., però tot plegat té males conseqüències per al país, perquè és desmoralitzador.

Posar el tema de l'autodeterminació sobre la taula només per no ser desbordats per un altre partit, crec que ha estat un element absolutament irresponsable i ha estat a punt de tenir conseqüències molt greus al País Basc. L'expressió autodeterminació bàsicament estava utilitzada en els darrers anys pels violents, per Herri Batasuna i per ETA. Ara el mal pas donat pel senyor Jordi Pujol ha estat a punt de trencar el govern de coalició a Euskadi, que és la millor garantia no només de l'evolució de l'autodeterminació, a Euskadi, sinó de la pau a Euskadi i a la resta de l'estat.

Si Convergència creu algun dia que ha de jugar a fons el tema de l'autodeterminació té el dret a fer-ho, però que ho faci seriosament. Que els costos que té una operació d'aquest tipus tinguin almenys la intenció d'aconseguir alguna cosa. Ara, simplement per moviment tàctic, és una autèntica barbaritat. Quan, a més, s'han fet unes eleccions fa molt poc temps i Convergència no va plantejar un canvi radical de les relacions entre Catalunya i la resta de l'estat. És absolutament il·legítim des del punt de vista democràtic tres mesos després voler entrar ara per la porta de darrere. I els partits que sí que van plantejar-ho no van obtenir diputats i un suport baixíssim.

La imatge del president Pujol a la resta d'Espanya ha experimentat una pèrdua. No se si en tenia molta o poca, però ha representat una pèrdua clara. No tant per la posició política sinó per la inhabilitat política. La gent que pensava que el president de la Generalitat era un estadista, no tot el país, però sí una part, ha vist amb estupor el que ha passat. I encara: Conve-rge-n-

cia vol seguir amb aquesta història, de manera que es desgasta a nivell personal, desgasta el país i no fa avançar.

—*¿No li sembla que independentment de l'encert o desencert de la iniciativa s'ha aixecat una visceralitat en contra molt desorbitada?*

—Home, aquesta és una iniciativa que està a punt de trencar el govern de coalició al país Basc, que per a molts sectors de l'opinió pública està vista com que afavoreix els violents al País Basc, que posa en dificultats el PNB..., s'ha de veure malament, perquè la situació del País Basc és importantíssima per a la consolidació de la democràcia. Sortosament s'havia avançat i ara s'ha estat a punt de posar-la en perill. La reacció d'irritació manifestada és absolutament legítima. La reacció ha estat conseqüència d'un mal pas del partit que governa la Generalitat i del seu president.

—*¿Què hauria de fer ara el president de la Generalitat?*

—Si volgués realment arreglar les coses el primer que hauria de fer és cridar Raimon Obiols al seu despatx i no intentar arreglar les coses a través de ministres amics, com Barrionuevo i Corcuera. Continua utilitzant camins incorrectes. El millor amic de Catalunya que hi ha en el govern és Narcís Serra.

Jo, queestic a Madrid més sovint que abans, puc dir que en aquests moments la imatge del govern de Convergència i del seu president està en el seu punt més baix. Amb bastant de diferència molt més baix que feia anys. Els darrers comentaris que s'han fet són d'incomprensió total de la seva actuació. De ridícul general. No vull fer comparacions històriques; però si el president Tarradellas estigués entre nosaltres, estaria horritzat.

Josep Ma. Pasqual.